

БЕРЕГАМИ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ АМАЗОНКИ...

Донедавна у "Більшовику" було до 2000 корів і телят, понад 200 овець і 150 свиней. Тепер великої рогатої худоби лишилося всього 530 голів, є також 7 свиноматок. А овець взагалі немає. Колгоспні поля на осушених землях, як і всюди, заростають бур'янами, а меліоративні канали – очеретами.

- У Коморах тепер, - продовжував розповідати далі колишній бригадир, - 120 хат, в яких проживає 184 чоловіки, з яких 180 – пенсіонери. Є також 4 працездатних холостяків, але ніхто з них не працює, бо ніде. (П'ють горілку або грають у доміно). Діти у селі з'являються тільки влітку, коли їх привозять батьки на канікули до своїх рідних. Під час служби в армії двоє хлопців з Комор потрапили на війну в Афганістан. Один з них загинув, а другий повернувся тяжко пораненим, але тепер у селі не живе.

Диктофон записував і записував го-

Обколотивши плішню кригу навколо своєї плоскодонки, Стас подав мені команду сідати в човен і ми, розбиваючи попереду веслами тонкий лід, вибралися на чисту воду. Потім Стас попередив:

- Через дві-три хвилини доберемося до русла Прип'яті. Там дуже глибоко і течія дуже швидка. Якщо раптом повернемося, то повертайся назад, пливи до нашого берега, бо до білоруського від русла дуже далеко – заплутаєшся в корчах і очеретах.

- Жартуєш чи перевіряєш мої нерви? - Ні те, ні друге. Он бачиш вінок на воді. У цьому місці колись була паромна переправа між нашою і білоруською стороною. А потім паром затонув. А людей до людей тягне, бо на обох берегах у селах живуть рідні, друзі, знайомі. Тому й пливуть до них у гості на човнах, йдуть по тонкій кризі. А Прип'ять – річка норовиста. Вона у цьому місці не одне людське життя забрала...

Вже багато днів пройшло після завершення моєї довгої подорожі берегами Чорнобильської Амазонки, а той червоний вінок на чорній стрімкій воді ніяк не стирається в моїй пам'яті. Іноді думаю: "Може то ріка горить людям на зло, яке вони їй вчинили? Ні! Така щедра природа, як у нас в Україні, ніколи не була для нас ворогом. А той червоний вінок – не тільки загиблим людям. Це трагічний символ, трагічний знак пам'яті і красуні-Прип'яті, яку люди знищили меліорацією у верхів'ях, отруїли радіацією її води та обид-

Зі Стасом Трохимовичем ми пройшли останні чотири кілометри від села Комори до берега Прип'яті.

лос Миколи Павловича, а мої очі злипалися, ніби повіки стали намагніченими. Невдовзі я ліг на м'яку постіль – ніби провалився кризь землю...

На той берег Прип'яті...

Коли над засніженою землею почало сходити червоне сонце, ми зі Стасом Трохимовичем (один з тих чотирьох холостяків у Коморах) вже йшли до берега Прип'яті. До нього було кілометри чотири... Коли прийшли, я сказав своєму провіднику:

- Отут, Стас, треба було б поставити пам'ятний знак: разом з тією відстанню, яку я подолав за ці 11 днів берегами Прип'яті, я вже пройшов на сьогодні у походах на лижах і пішки по Україні та в різних регіонах колишнього СРСР 2780 кілометрів.

- Знак ми поставимо пізніше. А сьогодні цю цифру треба обов'язково відзначити, - весело підмигнувши, відповів Стас.

- А наступного року, в квітні, плануємо пройти пішки від цього місця ще 300 кілометрів до Чорнобильської АЕС...

- Якщо будемо живі, то проведемо тебе з наших Комор у ту дорогу так, як слід...

Ось тут, на правому березі Прип'яті, неподалік українського села Комори, закінчилася моя далека подорож.

ва береги після атомної катастрофи на Чорнобильській АЕС.

І хто від цього постраждав сильніше – ріка чи люди – важко відповісти...

Микола ХРІЄНКО.

Фото автора.

P.S. Автор висловлює щирі подяку керівникам агентства "Чорнобильінтернім" Павлу Покутному і Миколі Лябаху та голові ради благодійного фонду "Українська скарбниця", народному депутату України Богдану Губському за фінансову допомогу в підготовці цього матеріалу.